

Arrest

nr. 259 548 van 24 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 april 2021 beslist de gemachtigde tot onontvankelijkheid van deze aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.07.2019 werd ingediend door :

G., M. A. (R.R.: X)

nationaliteit: Pakistan geboren te Dinga op X

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart geen banden meer te hebben met Pakistan, maar dat weerhoudt betrokkene er niet van zich te richten tot de Belgische ambassade om er een procedure op te starten voor het verkrijgen van een verblijfstitel. Hij verklaart dat zijn ouders zijn overleden en dat zijn enige familie, twee broers, legaal in België verblijven. Dat twee personen waarvan hij verklaart dat het zijn broers zijn legaal in België verblijven, maakt het hem niet onmogelijk of bijzonder moeilijk te reizen naar het land van herkomst, Pakistan, om er vervolgens voor de duur van de procedure via de Belgische ambassade, te verblijven. De twee personen waarvan hij verklaart dat het zijn broers zijn, kunnen hem eventueel vergezellen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent verder geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Hij verbleef van 1976 tot 2001 in Pakistan. Zijn integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Betrokkene zal nog steeds beroep kunnen doen op een netwerk van familie en vrienden waar hij tijdelijk kan verblijven voor zover dat nodig mocht zijn. Betrokkene kan in afwachting van de procedure ook tijdelijk gebruik maken van een hotelkamer.

Betrokkene verwijst naar de ongunstige economische conjunctuur van Pakistan en de werkloosheidsgraad. De economische conjunctuur van een land bemoeilijkt betrokkene niet te reizen naar het land van herkomst om er een procedure op te starten voor het verkrijgen van een Belgische verblijfstitel. Het staat betrokkene trouwens vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar de lange duur van zijn verblijf in België sedert 2001 (met uitzondering van 2013 toen hij enkele maanden in Italië verbleef). Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag opgestart in 2001 werd datzelfde jaar reeds afgesloten met een negatieve beslissing. Betrokkene verkoos nooit gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft illegaal in België. De elementen van integratie (het volgen van Nederlandse taallessen, dat hij ooit belastingen betaalde voor de Belgische samenleving, het hebben van kennis in België, een intentie tot indienstneming van BVBA SSA) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“11.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst. Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

11.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

Zo acht verwerende partij het feit dat verzoekende partij hier 20 jaar verblijft, hier school liep, volledig geïntegreerd is, haar enige familieleden (haar broers) hier legaal verblijven, een werkbelofte voorlegt,... geen buitengewone omstandigheden om haar aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Dit zijn weldegelijk elementen die het rechtvaardigen dat de aanvraag vanuit België wordt ingediend. Deze zaken maken het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk om terug te keren naar Pakistan en haar aanvraag vandaaruit in te dienen.

Verzoekende partij heeft geen enkele connectie meer met Pakistan. Zij heeft er al meer dan 20 jaar geen voet meer gezet en is in België verregaand geïntegreerd, spreekt perfect Nederlands en kan onmiddellijk aan de slag bij BVBA SSA. Daarnaast heeft zij reeds meer dan 2 jaar een relatie met een Belgische onderdaan.

Ook door haar omgeving wordt zij beschreven als een zeer gemotiveerd, sociaal, getalenteerd en behulpzaam persoon die zeer respectvol is naar haar medemens. Uit deze brieven blijkt dat zij een voorbeeld burger is en een meerwaarde zal zijn voor onze samenleving.

Daarnaast is het in de huidige coronacrisis - onmogelijk voor verzoekende partij om zomaar terug te keren naar Pakistan, haar aanvraag van daar uit in te dienen en het resultaat af te wachten. Verzoekende partij heeft uitgelegd dat zij er niets of niemand meer heeft. Verwerende partij doet hier nogal laconiek over en stelt dat verzoekende partij in afwachting in een hotelkamer kan verblijven...

Dit gaat natuurlijk niet op, verwerende partij weet zelf maar al te goed dat dergelijke aanvragen een jaar of meer in beslag nemen alvorens er een antwoord volgt. Verwerende partij kan moeilijk pretenderen dat verzoekende partij de gehele duur van de periode in een hotel moet verblijven...

Daarnaast is het thans haast onmogelijk om een afspraak vast te leggen bij de ambassade gezien in Pakistan de corona crisis nog steeds zeer ernstig is en de meeste instanties nog steeds dicht zijn dan wel zeer lange wachttijden hebben.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij al deze zaken niet als buitengewone omstandigheden acht die het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen.

11.1.3 Verzoekende partij begrijpt werkelijk niet welke criteria verwerende partij gebruikt om iemand de gunst van humanitaire regularisatie te verlenen, als zij niet in aanmerking komt voor humanitaire regularisatie, dan komt niemand in aanmerking...

Al deze elementen vormen uiteraard een ernstig argument om verzoekende partij verblijf te verlenen, zij kan onmiddellijk aan de slag, zal nooit ten laste vallen van het Belgisch sociaal zekerheidssysteem en zal nu - meer dan ooit - een meerwaarde betekenen voor onze maatschappij.

Verwerende partij heeft het dossier van verzoekende partijen klaarblijkelijk niet grondig gelezen. Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en schendt op manifeste wijze de materiële motiveringsplicht.

11.1.4. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn immers omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekende partij meent dat zij in casu wel degelijk heeft aangetoond dat het voor haar bijzonder moeilijk is om hun aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Wat er ook van moge zijn. In casu zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorradig die toelaten dat de aanvraag van verzoekende partij in België mag worden ingediend.

In casu werd bewezen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone en onnodige inspanning zou betekenen voor verzoekende partij.

11.1.5. Daarnaast stelt verwerende partij dat de elementen qua integratie van verzoekende partij, tot de gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Betrokkene verwijst naar de lange duur van zijn verblijf in België sedert 2001 (met uitzondering van 2013 toen hij enkele maanden in Italië verbleef) Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag opgestart in 2001 werd datzelfde jaar reeds afgesloten met een negatieve beslissing. Betrokkene verkoos nooit gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft illegaal in België. De elementen van integratie (het volgen van Nederlandse taallessen, dal hij ooit belastingen betaalde voor de Belgische samenleving, het hebben van kennis in België, een intentie tot indienstneming van BVBA SSA) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verwerende partij meent dat de perfecte integratie van verzoekende partijen geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom de lokale verankering niet leidt tot verblijf. Verzoekende partij meent juist dat de elementen qua integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden.

11.1.6. *In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”*

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending van het vertrouwensbeginsel aan, maar maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en dient dan ook strikt te worden geïnterpreteerd. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer

moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

De bestreden beslissing bevat expliciete motieven die specifiek betrekking hebben op de beweerde integratie van de verzoekende partij, haar beweerde gebrek aan banden met Pakistan, en haar lang verblijf in België. Deze motieven luiden als volgt:

“Betrokkene verklaart geen banden meer te hebben met Pakistan, maar dat weerhoudt betrokkene er niet van zich te richten tot de Belgische ambassade om er een procedure op te starten voor het verkrijgen van een verblijfstitel. Hij verklaart dat zijn ouders zijn overleden en dat zijn enige familie, twee broers, legaal in België verblijven. Dat twee personen waarvan hij verklaart dat het zijn broers zijn legaal in België verblijven, maakt het hem niet onmogelijk of bijzonder moeilijk te reizen naar het land van herkomst, Pakistan, om er vervolgens voor de duur van de procedure via de Belgische ambassade, te verblijven. De twee personen waarvan hij verklaart dat het zijn broers zijn, kunnen hem eventueel vergezellen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent verder geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Hij verbleef van 1976 tot 2001 in Pakistan. Zijn integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Betrokkene zal nog steeds beroep kunnen doen op een netwerk van familie en vrienden waar hij tijdelijk kan verblijven voor zover dat nodig mocht zijn. Betrokkene kan in afwachting van de procedure ook tijdelijk gebruik maken van een hotelkamer.” en “Betrokkene verwijst naar de lange duur van zijn verblijf in België sedert 2001 (met uitzondering van 2013 toen hij enkele maanden in Italië verbleef). Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag opgestart in 2001 werd datzelfde jaar reeds afgesloten met een negatieve beslissing. Betrokkene verkoos nooit gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft illegaal in België. De elementen van integratie (het volgen van Nederlandse taallessen, dat hij ooit belastingen betaalde voor de Belgische samenleving, het hebben van kennissen in België, een intentie tot indienstneming van BVBA SSA) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de*

lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Door enkel te herhalen dat het feit dat zij hier al 20 jaar verblijft, dat ze hier school liep, dat ze hier geïntegreerd is, dat haar enige familieleden (haar broers) hier legaal verblijven, dat ze een werkbelofte heeft neergelegd en dat dit degelijk wel elementen zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, toont ze de onredelijkheid van de stelling van de verwerende partij niet aan. Ook het feit dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk bepaald wat al dan niet als buitengewone omstandigheid kan of moet worden aanvaard, doet niets af aan voormelde rechtspraak.

De verzoekende partij betwist overigens niet dat haar broers haar eventueel kunnen vergezellen, zodat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst verder geen breuk betekent van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied inhoudt. Daarnaast weerlegt zij evenmin dat zij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De verwerende partij merkt terecht op dat haar asielaanvraag werd opgestart in 2001 en ook datzelfde jaar reeds afgesloten werd met een negatieve beslissing, maar betrokkene verkoos om nooit gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij betwist evenmin dat ze reeds jaren illegaal in België verblijft.

De verzoekende partij stelt weliswaar dat dergelijke aanvragen een jaar of meer in beslag nemen alvorens er een antwoord volgt en dat de verwerende partij volgens haar moeilijk kan pretenderen dat zij de gehele duur van die periode in een hotel moet verblijven, maar de verzoekende partij lijkt te vergeten dat de bestreden beslissing nog andere motieven bevat, die de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze betwist, namelijk: *"Hij verbleef van 1976 tot 2001 in Pakistan. Zijn integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Betrokkene zal nog steeds beroep kunnen doen op een netwerk van familie en vrienden waar hij tijdelijk kan verblijven voor zover dat nodig mocht zijn."* en *"Het staat betrokkene trouwens vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."* De loutere ontkenning van deze motieven volstaat vanzelfsprekend niet om de eventuele kennelijke onredelijkheid ervan aan te tonen.

Het argument van de verzoekende partij dat er omwille van de corona-crisis erg lange wachttijden zijn bij de Belgische ambassade in Pakistan doet aan voorgaande motieven evenmin iets af. Bovendien beperkt de verwerende partij zich op dit punt tot een blote bewering.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij al twee jaar een relatie heeft met een Belgische onderdaan maakt zij deze loutere bewering helemaal niet aannemelijk. Ze brengt geen enkel begin van bewijs aan van deze relatie. Zo vermeldt ze zelfs geen naam van de beweerd partner. Bovendien maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij dit element in haar aanvraag als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd en dat de verwerende partij er dus ook over had moeten motiveren in de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Waar de verzoekende partij stelt dat het door de huidige coronacrisis voor haar onmogelijk is om zomaar terug te keren naar Pakistan, merkt de Raad opnieuw op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Los daarvan is het duidelijk dat het feit dat er in België specifieke maatregelen zijn genomen voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, niet met zich meebrengt dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn. Er wordt benadrukt dat de genomen maatregelen tijdelijk zijn. Voor zover al ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet-essentiële reizen vanuit België naar het buitenland waren verboden, blijkt niet dat een terugkeer van een vreemdeling in illegaal verblijf naar het herkomstland waarvan zij de

nationaliteit heeft hieronder viel. De verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing haar verplicht de genomen federale maatregelen ter bestrijding van de coronacrisis te overtreden of dat deze hiermee onverenigbaar is. Evenmin toont zij concreet aan dat alle grensoverschrijdende verkeer onmogelijk is en/of zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst. Zoals reeds werd opgemerkt is deze pandemie tijdelijk en is de onmogelijkheid om terug te keren dan ook slechts tijdelijk is.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze niet begrijpt welke criteria de verwerende partij gebruikt om iemand de gunst van humanitaire regularisatie te verlenen, gaat ze eraan voorbij dat de bestreden beslissing betrekking heeft op de ontvankelijkheid van haar aanvraag. De gegrondheid van de aanvraag en dus wie al dan niet in aanmerking komt voor de gunst van humanitaire organisatie is helemaal niet aan de orde en kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten slotte betwist de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet, zodat zij overeind blijven.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU